

SARAH DESSEN

svetoznáma autorka romantických bestsellerov

Daj sa zviezť

knížná predloha
netflixového filmu
Along for the Ride

NETFLIX

A NETFLIX FILM

COO
BOO

Daj sa zviezt'

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Sarah Dessen

Daj sa zviezt' – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Daj sa zviest'

Prečítajte si ďalšie knihy od Sarah Dessen:

Len počúvaj
Pravda o večnosti

SARAH DESSEN

*Daj sa
zviezt'*

Z angličtiny preložila
Denisa Lesniaková

COO

BOO

Sarah Dessen: Along For The Ride

Text copyright © 2009 by Sarah Dessen

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Viking Children's Books,
an imprint of Penguin Young Readers Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Cover © Netflix 2022. Used with permission.

Translation © Denisa Lesniaková, 2022

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovať v akejkoľvek
forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez
písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2761-7

ISBN e-knihy 978-80-566-2811-9 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2812-6 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2810-2 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

*Pre moju mamu Cynthiu Dessen za to, že ma naučila
skoro všetko, čo viem o tom, ako byť dievčaťom,
a pre moju dcéru Sashu Clementine, ktorá ma učí ten zvyšok.*

Divné tichá

Bolo počuť nejaký šum a krátku výmenu, keď si podali telefón. Potom sa ozval Eli: „Práve prichádzaš o naozaj skvelý jablkový koláč s posýpkou.“

„Zatiahli ma na hotdogovú párty,“ odvetila som.

Ticho. „Naozaj?“

„Jop.“ Otočila som sa a zavrela zlaté stránky. „Ukázalo sa, že tieto párty sú veľmi dôležitým rituálom zasvätenia. Tak mi napadlo, že by som tam mala skočiť, kvôli tej mojej výprave a tak.“

„Aha,“ povedal.

Ani jeden z nás chvíľu nič nevravel, a tak som si uvedomila, že po dlhom čase to bolo prvýkrát, čo som sa cítila s Eliom nervózne alebo nepríjemne. Aj napriek všetkým tým šíleným nociam a šíleným veciam, čo sme spolu robili, bola teraz táto jednoduchá konverzácia cez telefón ťažká.

PARK MART

Zátoka Colby

MOST NA PEVNINU

PRÁČOVŇA

◀ *cíp*

Audenin
dom

BEACH
BEANS

JUMBO
SMOOTHIE

Clementine's

PROMENÁDA

BOWLINGOVÁ HALA

Wallaceov
a Adamov
dom

GAS/GRO

Eliov
dom

CYKLISTICKÝ
OBCHOD

*Kaviareň Last
Chance*

SKOKANSKÝ
PARK

PLÁŽ

OCEAN

Jeden

Maily sa vždy začínali rovnako.

Ahoj, Auden!!

Ten výkričník navyše ma dostal. Moja mama by povedala, že je výstredný a prehnaný. Pre mňa to bolo jednoducho otravné, tak ako všetko ostatné týkajúce sa mojej nevlastnej matky Heidi.

Dúfam, že si užívaš posledné týždne školy. My sa tu máme dobre! Akurát dokončujeme prípravu na príchod tvojej budúcej sestry na svet. V poslednom čase neskutočne kope. Akoby tam robila nejaké karate chmaty! Zamestnával ma obchod (takpovediac) a dokončovanie detskej izby. Celú som ju zariadila doružova a dohneda, je nádherná. Pripájam fotku, aby si ju videla.

Tvoj otec je, ako vždy, zaneprázdnený písaním svojej knihy. Predpokladám, že ho uvidím viac, keď budem hore s bábätkom a on bude do noci pracovať!

Naozaj dúfam, že sa rozhodneš prísť nás navštíviť, keď sa ti skončí škola. Užili by sme si to a leto by vďaka tomu bolo pre nás všetkých o to výnimočnejšie. Príd', hocikedy ti to vyhovuje. Radi by sme ťa videli!

S láskou

Heidi (a tvoj otec a budúce bábätko!)

Len čítanie týchto dlhánkových mailov ma vyčerpávalo. Sčasti to bolo pre tú nadšenú gramatiku – z ktorej ste mali pocit, akoby vám niekto kričal do ucha –, ale bolo to aj pre samotnú Heidi. Bola proste taká... výstredná a prehnaná. A otravná. Bola pre mňa týmto všetkým a ešte viac, odkedy sa s otcom za posledný rok dali dokopy, otehotneli a vzali sa.

Mama tvrdila, že nie je prekvapená. Už od rozvodu predpovedala, že to nebude trvať dlho, než si to otec, ako to nazvala, „rozdá s nejakou študentkou“. Vo svojich dvadsiatich šiestich rokoch bola Heidi rovnako stará ako mama, keď mala môjho brata Hollisa, a o dva roky neskôr mňa, no nemohli byť rozdielnejšie. Zatiaľ čo moja mama bola akademička s inteligentným, ostrým dôvtipom a celonárodnou reputáciou expertky na úlohy žien v renesančnej literatúre, Heidi bola... no, Heidi. Bola ten typ ženy, ktorej sila spočíva v ustavičnej starostlivosti o seba (pedikúry, manikúry, vlasové melíry), v tom, že vie všetko, čo ste nikdy nechceli vedieť o lemoch šiat a topánkach, a že posielala až príliš určené maily ľuďom, ktorých by to menej ani nemohlo zaujímať.

Ich dvorenie bolo rýchle, implantácia (ako to pokrstila moja mama) nastala do pár mesiacov. Otec len tak prešiel z toho, čím bol celé roky – manželom doktorky Victorie Westovej a autorom jedného dobre hodnoteného románu, ktorý je teraz skôr známy pre medziodborové hádky, než kvôli dlhoočakávanému pokračovaniu –, na nového manžela a budúceho otca. A k tomu pridajte jeho nové miesto vedúceho katedry kreatívneho písania na Weymarskej univerzite, malej škole v plážovom mestečku, a je to, akoby mal môj otec nový život. A aj napriek tomu, že ma stále pozývali, aby som prišla, nebola som si istá, či chcem zistiť, či je v ňom ešte stále miesto pre mňa.

Teraz som z druhej izby odrazu začula výbuch smiechu, za ktorým nasledovalo cinkanie pohárikov. Mama organizovala ďalšie stretnutie svojich postgraduálnych študentov, ktoré sa vždy začínali ako formálne večere („Kultúra v tejto kultúre tak chýba!“ vravievala.), než sa, ako vždy, zmenili na hlučné, opité debaty o literatúre a teórii. Pozrela som na hodiny – desať tridsať –, potom som pootvorila dvere od izby palcom na nohe a vyzrela do dlhej chodby vedúcej do kuchyne. Ako som očakávala, dovidela som na mamu, ktorá sedela za čelom dreveného kuchynského stola s červeným vínom v jednej ruke. Okolo nej sa, ako vždy, zhromaždilo niekoľko postgraduálnych študentov – mužov, ktorí zbožne hľadeli na to, ako rozpráva – z toho mála, čo som zachytila, o Marlowovi a ženskej kultúre.

Toto bol ďalší z mnohých fascinujúcich protikladov v osobnosti mojej mamy. Bola expertkou na ženy v literatúre, ale v praxi ich veľmi nemala rada. Ščasti preto, lebo veľa z nich žiarilo: na jej inteligenciu (v podstate na úrovni spoločnosti Mensa), jej vzdelanosť (štyri knihy, nespočetne veľa článkov, najvyššie akademické ocenenie profesúry) alebo jej vzhľad (vysoká, s krivkami a dlhými uhľovo-čiernymi vlasmi, ktoré väčšinou nosila rozpustené a divoké, boli jedinou nespútanou vecou na nej). Pre tieto a aj iné dôvody chodili študentky na tieto stretnutia len zriedka, a ak prišli, málokedy sa vrátili.

„Doktorka Westová,“ povedal teraz jeden zo študentov – väčšinou je to taký fúzatý, so sakom, ktoré vyzerá lacno, strapatými vlasmi a s kúl biflošskými čiernymi okuliarmi, „naozaj by ste mali prehodnotiť, či túto myšlienku nechcete viac rozviť v nejakom článku. Je to fascinujúce.“

Sledovala som, ako sa mama napila vína a jednou rukou si uhladila vlasy dozadu. „Och, bože, nie,“ povedala svojím

hlbokým, chraplávým hlasom (znela ako fajčiarka, aj keď si nikdy za svoj život ani len nepotiahla). „Teraz takmer nemám čas ani na písanie svojej knihy, a za to mám aspoň zaplatené. Ak to vôbec môžeme nazvať plácou.“

Viac zdvorilého smiechu. Mama sa milovala sťažovať na to, ako málo dostala za svoje knihy – všetky akademické a vydané univerzitnými vydavateľstvami –, kým to, čo volala „nezmyselné príbehy domácich žienok“, zarábalo veľké prachy. Vo svete mojej mamy by si každý na pláž zbalil zbierku diel od Shakespeara a k tomu ako prílohu prihodili pár epických básní.

„Aj tak,“ naliehal pán Bifľošské okuliare ďalej, „je to úžasná myšlienka. Mohol by som to, uhm, napísať spolu s vami, ak by ste chceli.“

Mama podvihla hlavu a svoj pohár, uprela naňho pohľad a rozhostilo sa ticho. „Och, bože,“ povedala, „aké je to od teba milé. Ale nepíšem s inými autormi, z rovnakého dôvodu, prečo nemám priateľov na univerzite alebo nemám žiaden vzťah. Som proste príliš sebecká.“

Aj z tej diaľky som videla, ako pán Bifľošské okuliare prehltol, ako sa jeho tvár rozhorúčila, a v snahe zakryť to sa načiahol za fľašou vína. Idiot, pomyslela som si, keď som zavrela dvere. Akoby to bolo také ľahké zladiť sa s mojou mamou, vytvoriť nejaké rýchle a pevné puto, ktoré vydrží. Ja by som o tom mala niečo vedieť.

O desať minút som vyklzla cez vedľajší vchod s topánkami zastrčenými pod pazuchu a nastúpila som do svojho auta. Šla som po zväčša prázdnych uliciach, popri tichých štvrtiach a tmavých výkladoch obchodov, až kým sa predomnou v diaľke neobjavili svetlá Bistra u Raya. Bola to malá reštaurácia s príliš veľa neónmi a stolmi, ktoré boli stále

trochu lepkavé, U Raya bolo jediné miesto v meste, ktoré bolo otvorené dvadsaťštyri hodín a tristošesťdesiatpäť dní v roku. Keďže som nespávala, strávila som viac času tam za stolom, čítala som alebo sa učila, a každú hodinu som dala prepitné jeden dolár za hocičo, čo som si objednala, až kým nevyšlo slnko.

Nespavosť sa objavila, keď sa manželstvo mojich rodičov začalo pred tromi rokmi rozpadávať. Nemalo ma to prekvapiť: ich vzťah bol búrlivý, odkedy si pamätám, aj keď sa väčšinou hádali skôr o práci než o sebe navzájom.

Pôvodne prišli na univerzitu, hneď ako dokončili výšku, keď oco dostal ponuku robiť ako odborný asistent. V tom čase práve našiel vydavateľstvo pre svoj prvý román, *Roh narvala*, zatiaľ čo mama bola tehotná s mojím bratom a písala dizertačku. O štyri roky nato som sa narodila ja a otec, ktorý sa viezol na vlne kritického a komerčného úspechu – bol na zozname najpredávanejších kníh podľa NYT a nominantom na Národné literárne ocenenie –, viedol program kreatívneho písania, zatiaľ čo mama bola, ako to rada hovorila, „stratená v mori plienok a pochybností“. Keď som však nastúpila do škôlky, mama sa vrátila späť na akademickú pôdu s cieľom pomstiť sa, získala tak post výmennej prednášajúcej a vydavateľstvo pre svoju dizertačku. Po čase sa z nej stala najobľúbenejšia profesorka na katedre, dostala ponuku na plný úväzok a rýchlo napísala druhú a potom tretiu knihu, zatiaľ čo sa môj otec len prizeral. Tvrdil, že je pyšný, vždy si robil srandu, že je jeho stravný lístok, živiiteľka rodiny. No potom mama dostala najvyššie akademické ocenenie, ktoré bolo nesmierne prestížne, zatiaľ čo jeho vyhodilo vydavateľstvo, čo prestížne nebolo, a začalo to byť hrozné.

Zdalo sa, že hádky sa začínali vždy počas večere, keď jeden z nich povedal nejakú malú poznámku a ten druhý sa urazil. Nasledovala malá hádka – ostré slová, úder pokrievkou hrnca –, no potom sa zdalo, že sa všetko vyriešilo... Aspoň do nejakej desiatej alebo jedenástej, keď som ich odrazu počula, ako znovu začali o tom istom. Po čase som si uvedomila, že túto prestávku robili len preto, že čakali, kým zaspím, nech sa do toho môžu pustiť poriadne. Tak som sa jednu noc rozhodla nespáť. Nechala som otvorené dvere, zapnuté svetlo, zámerne a očividne som chodila na záchod, umývala si ruky tak hlasno, ako sa dalo. A chvíľu to fungovalo. Až kým to neprestalo fungovať a hádky sa začali znovu. No vtedy si už moje telo zvyklo byť dlho hore, čo znamenalo, že som teraz bola hore pri každom jednom slove.

Poznala som veľa ľudí, ktorých rodičia sa rozviedli, a každý to zvládal inak: úplné prekvapenie, zdrvujúce sklamanie, totálna úľava. Jediné, čo ich spájalo, bolo, že vždy diskutovali o týchto pocitoch, buď s oboma rodičmi, alebo oddelene jeden na jedného, alebo s cvokárom na skupinovej alebo individuálnej terapii. Moja rodina musela byť, samozrejme, výnimkou. Ale dostala som aspoň ten „sadni si, musíme ti niečo povedať“ moment. Novinu mi to oznámila mama cez kuchynský stôl, zatiaľ čo sa otec opieral o neďalekú linku, mrvil rukami a vyzeral unavene. „S tvojím otcom sa rozvádza,“ informovala ma s rovnako plochým a obchodným tónom, ktorý som ju často počula používať so študentmi, keď kritizovala ich prácu. „Som si istá, že budeš súhlasiť, že je to najlepšia voľba pre nás všetkých.“

Keď som to počúvala, nebola som si istá, čo som cítila. Nebola to úľava ani zdrvujúce sklamanie, a takisto to nebolo ani prekvapenie. Čo ma dostalo, keď sme tam tak v tej miest-

nosti sedeli všetci traja: aká malá som sa cítila. Malá ako dieťa. Bolo to neskutočne divné. Akoby som potrebovala tento obrovský moment, aby ma zaliala dávno omeškaná vlna detstva.

Samozrejme, že som bola dieťa. No kým som prišla na svet, brat – bábo s najväčšou kolikou, hyperaktívne dieťa, „temperamentné“ (rozumej „nemožné“) decko – už rodičov vyčerpával. Ešte stále ich vyčerpával, aj keď z iného kontinentu, túlal sa po Európe a zriedkavo posielal maily, v ktorých opisoval, čo chce zrazu robiť so svojím životom, za čím nasledovala žiadosť o viac peňazí, aby to mohol zrealizovať. Tým, že bol v zahraničí, to aspoň znelo viac nomádsky a umelecky: teraz mohli moji rodičia tvrdiť svojim priateľom, že Hollis trávi čas a fajčí cigarety pri Eiffelovke namiesto pred obyčajnými potravinami. Proste to znelo lepšie.

Ak bol Hollis veľké dieťa, tak ja som bola malý dospelák, dieťa, ktoré v troch rokoch sedelo za stolom počas dospeláckej diskusie o literatúre a bez slova si vyfarbovalo maľovanky. Dieťa, ktoré sa naučilo zabaviť sa samo už v útlohu veku, ktoré bolo posadnuté školou a známkami zo škôlky, pretože akademická sféra bolo to jediné, čomu rodičia venovali pozornosť. „Och, to nevádi,“ vravievala mama, keď jednému z ich hostí predou mnou náhodou uniklo slovo na K alebo niečo podobne dospelácke. „Auden je veľmi vyspelá na svoj vek.“ A naozaj som bola, či už to boli dva roky, štyri, alebo sedemnášť. Zatiaľ čo Hollis potreboval neustály dozor, mňa mama s ocom so sebou všade vláčili a neustále som šla v maminých alebo ocových stopách. Vzali ma na symfóniu, na umelecké výstavy, akademické konferencie, stretnutia komisie, kde som mala byť, ale nemalo ma byť počuť. Nemala som veľa času na hranie či hračky, no ani mi nikdy kvôli knihám nechýbal, tých som mala vždy hojnú zásobu.

Pre túto výchovu som sa celkom ťažko stotožňovala s ostatnými deckami vo svojom veku. Nerozumela som ich šialenosti, ich energii, tomu bujarému sa hádzaniu o pohovku alebo napríklad tomu, ako divoko bicyklovali po slepých uličkách. Vlastne to aj trochu vyzeralo ako zábava, no zároveň sa to tak veľmi líšilo od toho, na čo som bola zvyknutá, že som si nevedela predstaviť, že by som to niekedy urobila, ak by som mala tú príležitosť. Ktorú som nemala, keďže tí gaučo-hádzачi a divokí cyklisti väčšinou nenavštevovali vysoko akademické a známkami poháňané súkromné školy, ktoré moji rodičia preferovali.

Za posledné štyri roky som vlastne zmenila školu trikrát. Na Jacksonovej strednej som vydržala iba pár týždňov, než ma mama po tom, čo v našich osnovách angličtiny zbadala zle napísané slovo a navyše aj gramatickú chybu, presunula na strednú Perkins Day, čo je miestna súkromná škola. Bola menšia a akademicky prísnejšia, aj keď nie až tak ako škola Kiffney-Brownovej, čo bola charterová stredná, kam som v tretiaku prestúpila. Bola to elitná škola založená niekoľkými miestnymi profesormi – mala maximálne sto študentov – a dávala dôraz na triedy s malým počtom žiakov a na pevný vzťah s miestnou univerzitou, kam ste mohli chodiť na univerzitné hodiny za skorší kredit. Aj keď som na Kiffney-Brownovej strednej mala zopár priateľov, v kombinácii s množstvom osnov, ktoré sme si mohli navrhnuť sami, bolo celkom zložité zblížiť sa s nimi.

Niežeby ma to veľmi trápilo. Škola bola pre mňa potešenie a štúdium mi pomáhalo uniknúť, vďaka nej som mohla žiť tisíc imaginárnych životov. Čím viac rodičia nariekali nad Hollisovým nedostatkom iniciatívy a hroznými známami, tým usilovnejšie som pracovala. A aj keď na mňa boli